

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 220.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563623048160/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

men vaskede i sine Tanker, og saa var han alt et Stykke ude. Han vendte sig og saae op til Vinduet. »Farvel! Farvel!» raabte hun med bevæget Stemme; han svarede og svingede med Hatten, men Brev og Pung holdt hun fast i sin Haand; Vognen dreiede om Ladebygningen, ud af den forreste Port. *Elisabeth* saae mod Skyerne, de farvedes røde af den opgaaende Sol.

Otte Dage efter skulde *Elisabeth* til sit Hjem, til *Halligerne*; *Moritz* vilde da paa en bestemt Dag ved Dampskibets Ankomst afhente hende i *Flensborg*; derhen maatte hun fra *Fyen* gaae alene med Dampskibet. *Hermans* Gaard skulde hun ikke faae at see; et Besøg der havde ofte været bestemt medens at Kammerjunkerens endnu var her, men det blev altid udsat; nu var det, som sagt, ganske opgivet; men ikke af *Madam Krone*, der syntes saa godt om Eiendommen, og vilde, at *Elisabeth* skulde see sit Fødested. Ja nu saae der jo ganske anderledes udl istedetfor den faldefærdige Gaard, de dyndede, begroede Voldegrave, var der nu et lille Paradis, det yndigste Landsted, saa smukt beliggende, med Udsigt til *Beltet* og *Langeland*. »Det var Synd om *Elisabeth* ikke kom derhen,« meente hun, og tre Dage før Afreisen blev det da ved *Madam Krone's* diplomatiske Talent sat igjennem, at *Elisabeth* skulde komme der, – hun og *Madam Krone*; Baronessen vilde imidlertid, som hun sagde, være fri for dem begge To, og fornøie sig hjemme.

Der var et Par Mül at kjøre, men Egnen var meget smuk, især efter at man havde forladt Hovedlandeveien; man kom da i en bakket Skovegn, der paa de fleste Punkter havde noget parkmæssigt; Veien førte forbi Skraaninger, hvor man saae ind gennem Toppene af gamle, høie Bøge, ned i store Møledamme; Vandmøllen laa saa dybt, at Røgen, der blaalig steg fra Skorstenen, havde en lang Strækning at løfte sig forbi den høitliggende, mørke Skovgrund bag ved. Smukke Græsplainer strakte sig op ad Bakker omgivne af Skov, og hvor der tæt ved Veien stod et gammelt Piletræ, saa knudret og revnet, at man skulde troe, det maatte falde, bar dette i sin sprukne Bul og knortede Top et heelt Vildnis af Hindbærbuske og Skovblomster, voxede op fra Frø, som Vinden eller Fuglene havde baaret herhen.

»Det er uendelig deiligt!« udbød *Elisabeth*, »og her er en Fred, en Velsignelse over Alt!« Hendes Øine lyste derved, og i det samme